

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobkyně: **J. S.**, narozena X,
bytem U J. 23, P.,
zastoupena obecnou zmocněnkyní JUDr. M. H.,
bytem Ž. 913, V.,

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**,
sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 00 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MPSV-2019/156902-914 ze dne 29. 7. 2019,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Úřad práce České republiky – krajská pobočka v Plzni žalobkyni zamítl návrh na zvýšení příspěvku na péči a zároveň tento příspěvek snížil z původních 4 400 Kč na 880 Kč měsíčně. Na základě sociálního šetření a posudku o zdravotním stavu vypracovaného lékařem Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň-město dospěl k závěru, že žalobkyně nezvládá toliko čtyři základní životní potřeby: mobilita, tělesná hygiena, péče o domácnost

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

a osobní aktivity.

2. Žalobkyně proti tomuto závěru brojila odvoláním, v němž tvrdila, že je závislá na pomoci jiné fyzické osoby, přičemž její zdravotní stav se zhoršuje. V napadeném rozhodnutí žalovaný potvrdil výrok úřadu práce o zamítnutí návrhu žalobkyně na zvýšení příspěvku na péči, spolu s tím zrušil výrok rozhodnutím úřadu práce o snížení tohoto příspěvku. Žalovaný vyšel z aktuálního posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, podle něhož rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého stavu žalobkyně představuje vážné postižení pohybového aparátu, které umocňují další zdravotní potíže. Žalobkyně nezvládá následující základní životní potřeby: mobilita, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, osobní aktivity a péče o domácnost. Při zvládání těchto šesti základních životních potřeb žalobkyně potřebuje pomoc a dohled jiné fyzické osoby. Žalovaný nezohlednil základní životní potřebu péče o zdraví, poněvadž neschopnost zvládat tuto potřebu nebyla prokázána ve vztahu ke konkrétnímu zdravotnímu postižení a režimu stanovenému ošetřujícím lékařem. Podle § 8 odst. 2 písm. b) zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, se osoba starší 18 let věku považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb. Tomu odpovídá rozsah omezení žalobkyně i příspěvek ve výši 4 400 Kč měsíčně podle § 11 odst. 2 písm. b) téhož zákona.
3. Proti rozhodnutí žalovaného žalobkyně brojila žalobou. V ní namítla, že napadené rozhodnutí trpí procesními i právními vadami. Žalovaný nezohlednil potřebu jiné pomoci při podávání a porcování stravy a při provedení jednoduchého ošetření. Pomoc v těchto záležitostech žalobkyni přiznalo již rozhodnutí Úřadu městského obvodu Plzeň 3 v roce 2010. Od té doby se zdravotní situace žalobkyně ještě zhoršila, přibýly jí potíže s ramenními klouby. Lékařské zprávy k nim však žalovaný nevzal na zřetel. Pomoc jiné osoby žalobkyně potřebuje také pro péči o pokožku. Tato potřeba je v jejím případě zvláště zásadní z důvodu cukrovky a obezity. Dále žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvedl, jak konkrétně se zlepšil zdravotní stav žalobkyně oproti roku 2010, kdy Úřadu městského obvodu Plzeň 3 vydal své rozhodnutí. Žalovaný rovněž v rozporu s odůvodněním napadeného rozhodnutí nezhodnotil schopnost žalobkyně zvládat základní životní potřebu péče o zdraví ve vztahu ke konkrétnímu zdravotnímu postižení a režimu stanovenému ošetřujícím lékařem.
4. Ve vyjádření žalovaný především zopakoval průběh předcházejícího správního řízení a závěry posudkové komise. Posouzení zdravotního stavu a posouzení schopnosti zvládat základní životní potřeby je odbornou medicínskou otázkou. Žalovaný pouze hodnotí posudek z hlediska úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti. Posudková komise přitom zdravotní stav žalobkyně v oblasti ramen zohlednila, když uvedla jejich omezenou hybnost. K zvládání základní životní potřeby stravování má žalobkyně přiměřené duševní a smyslové schopnosti a zachovanou úchopovou funkci rukou. Dle provedeného sociálního šetření vykonává vlastními silami nezbytný servis týkající se přípravy alespoň jednoduchých pokrmů. K jejich přemístění může žalobkyně případně použít facilitující pomůcky. Ohledně základní životní potřeby péče o zdraví žalovaný odkázal na vyjádření posudkové komise z posudkového hodnocení. Žalobkyní zmíněné rozhodnutí Úřadu městského obvodu Plzeň 3 z roku 2010 pracovalo s odlišným kritériem, a to schopnosti zvládání úkonů péče o vlastní osobu a úkonů soběstačnosti. Posudková komise neprovedla osobní vyšetření žalobce, neboť tuto povinnost právo nestanovuje a žalobkyně o ně

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

neprojevila zájem. Napadené rozhodnutí obsahuje všechny zákonné náležitosti.

5. V replice žalobkyně namítla, že posudková komise ve svém vyjádření k odvolacím námítkám nezohlednila základní životní potřebu stravování. Žalovaný nepřihlédl k uspořádání bytu žalobkyně, které jí ovšem v souvislosti s jejím zdravotním stavem neumožňuje zvládat právě základní životní potřebu stravování. Ve vztahu k této potřebě žalovaný ignoroval sníženou pohyblivost žalobkyně v oblasti ramen. Žalovaný ve svém vyjádření též opomněl, že žalobkyně jakožto obézní diabetička vyžaduje častěji a důsledněji prováděnou péči o zdraví, zvláště kůži. V potřebném rozsahu ji však nedokáže vykonávat bez pomoci jiné osoby. Proto měl žalovaný žalobkyni vyhodnotit současně coby neschopnou zvládat základní životní potřebu péče o zdraví. Podle § 2a vyhlášky č. 505/2006 Sb. platí, že pokud není osoba schopna zvládat alespoň jednu z aktivit, kterými je příslušná základní životní potřeba v příloze k této vyhlášce podmíněna, hledí se na ni jako na neschopnou zvládat danou potřebu celkově, což žalobkyně v obou případech (potřeba stravování, potřeba péče o zdraví) splnila. K ošetřovatelským postupům, které si žádají její potíže způsobené cukrovkou a obezitou, žalobkyně dodala, že je sice nezmiňuje žádná z jejích lékařských zpráv, ovšem jde o věc obecně známou.
6. Žalovaný v duplice uvedl, že žalobkyně v odvolání nenamítala pomoc při zvládání základní životní potřeby stravování, tudíž se žalovaný v odůvodnění rozhodnutí vyjádřil jen ke schopnosti zvládat základní životní potřebu péče o zdraví. Hodnocení posudkové komise uznalo, že žalobkyně potřebuje pomoc i při zvládání tělesné hygieny a výkonu fyziologické potřeby. Právě pod tělesnou hygienu lze zařadit aktivity, které žalobkyně spojuje s potřebou péče o zdraví. Žalovaný trval na svém závěrečném návrhu ze svého prvního vyjádření v řízení před soudem, totiž aby soud zamítl žalobu v plném rozsahu jako nedůvodnou.
7. Žaloba není důvodná.
8. Podle § 7 odst. 1 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, se příspěvek na péči poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Podle § 8 odst. 2 se osoba od 18 let věku považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat nejméně tři základní životní potřeby a vyžaduje každodenní *mimořádnou péči* jiné fyzické osoby.
9. Při posuzování stupně závislosti se hodnotí schopnost zvládat základní životní potřeby a) mobilita, b) orientace, c) komunikace, d) stravování, e) oblékání a obouvání, f) tělesná hygiena, g) výkon fyziologické potřeby, h) péče o zdraví, i) osobní aktivity, j) péče o domácnost (§ 9 odst. 1 zákona o sociálních službách). Pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a *využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby* nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku (§ 9 odst. 5). Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí právní předpis (§ 9 odst. 6).
10. Podle § 1 odst. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, se schopnost osoby zvládat základní životní potřeby pro účely stanovení stupně závislosti hodnotí podle aktivit, které jsou pro jednotlivé základní životní

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

potřeby vymezeny v příloze č. 1 k této vyhlášce. Za neschopnost zvládnout základní životní potřeby se považuje stav, kdy nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Přijatelným standardem se rozumí zvládání základní životní potřeby v kvalitě a způsobem, který je běžný a obvyklý, a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby (§1 odst. 4 vyhlášky). Při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby se posuzuje, zda je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k *pravidelnému zvládnutí* základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna *rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí* základní životní potřeby (§ 2 odst. 1 vyhlášky).

11. Pro účely posuzování stupně závislosti vychází krajská pobočka Úřadu práce z posudku okresní správy sociálního zabezpečení (§ 25 zákona o sociálních službách), v odvolacím řízení pak Ministerstvo práce a sociálních věcí vychází z posudku posudkové komise (§ 28 zákona o sociálních službách a § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení).
12. Ve správním soudnictví je dlouhodobě ustálen závěr, že posudek ve věci příspěvku na péči musí být úplný, jednoznačný a přesvědčivý. Uvedený požadavek spočívá v tom, že posudkový lékař, resp. komise se musí vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaná osoba namítá, a vyjádřit se k její schopnosti zvládat veškeré aktivity vyjmenované u jednotlivých životních potřeb v příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách. Případnými spornými dílčími aktivitami se posudková komise musí detailně zabývat a své úvahy opřít o dostatečně zjištěný skutkový stav. Posudek je rozhodujícím důkazem v řízení o přiznání příspěvku na péči, pokud nevzbuzuje pochyby o své celistvosti a přesvědčivosti a neexistují jiné důkazy, které jeho správnost zpochybňují (např. rozsudky NSS č. j. 3 Ads 77/2013-22 ze dne 17. 4. 2014, č. j. 9 Ads 35/2015-44 ze dne 30. 7. 2015, č. j. 4 Ads 167/2015-27 ze dne 29. 9. 2015, č. j. 4 Ads 100/2016-25 ze dne 29. 8. 2016).
13. Pokud z podkladů lékařského posudku vyplývá, že posuzovaný některou z aktivit nutných pro celkové zvládnutí určité životní potřeby sám a bez pomoci jiné osoby není schopen vykonat, a orgány lékařské posudkové služby přesto takovou základní životní potřebu považují za zvládnutou, je jejich povinností tento závěr dostatečně a přesvědčivě odůvodnit (srov. rozsudek NSS č. j. 3 Ads 50/2013-32 ze dne 2. 4. 2014). Jde přitom o jinou situaci, než která je upravena § 2a vyhlášky 505/2006 Sb.: toto ustanovení upravuje případy, kdy osoba není schopna zvládat „alespoň jednu“ z aktivit, tj. nezvládá žádnou.

Posouzení jednotlivých námitek žalobkyně

14. Žalobkyně předně uplatnila procesní námitky vůči tomu, že nebyl vyšetřena některým z posudkových lékařů. V podání z 14. 11. 2019 však jasně uvedla, že tuto informaci minila pro dokreslení situace, nikoliv jako námitku směřující vůči nezákonnosti napadeného rozhodnutí či vadám jemu předcházejícího řízení. Soud se proto touto námitkou dále nezabýval.
15. Důvodné nejsou námitky proti posouzení věci samé. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí se s žalobou shoduje v tom, že žalobkyně nezvládá základní životní potřeby mobility, oblékání a obouvání, tělesné hygieny, výkonu fyziologické potřeby, osobních aktivit a péče o domácnost, soud se tím blíže nezabýval. Spornými zůstaly pouze základní životní potřeby stravování a péče o zdraví.
16. Napadené rozhodnutí žalovaného a posudek posudkové komise ze dne 17. 7. 2019

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

poskytují dostatečnou oporu pro závěr, že žalobkyně zvládá základní životní potřebu *péče o zdraví*. Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna 1. dodržovat stanovený léčebný režim, 2. provádět stanovené preventivní, léčebné a léčebně rehabilitační a ošetrovateľské postupy a opatření a používat k tomu potřebné léky nebo pomůcky, 3. rozpoznat zdravotní problém a v případě potřeby vyhledat nebo přivolat pomoc.

17. Schopnost zvládat základní životní potřebu péče o zdraví se hodnotí *ve vztahu ke konkrétnímu zdravotnímu postižení a režimu stanovenému ošetřujícím lékařem* (§ 9 odst. 2 zákona o sociálních službách). Žalobkyně v této souvislosti výslovně připustila, že jí lékařem nebyl stanoven žádný režim, ať již léčebný, či z hlediska preventivních a ošetrovateľských postupů. Tuto skutečnost nemůže vyvrátit ani existence obecně známých doporučení – jestliže nejen vyhláška č. 505/2006 Sb., ale přímo zákon o sociálních službách vyžadují *režim stanovený lékařem*, nelze pod tento pojem podřadit doporučení z příruček dostupných v čekárnách, která jsou co do odbornosti, tak cílenosti mnohem obecnější, a nejsou tedy zaměřena přímo na žalobkyni podle odborné úvahy lékaře. Žalobkyně by tedy musel prokázat, že některý z jí líčených preventivních postupů jí stanovil lékař. To v nynějším řízení neprokazovala.
18. Není ovšem zřejmý důvod, proč přisvědčit žalovanému, že preventivní péči o pokožku z důvodu zvýšených nároků kvůli diabetu lze podřadit pod základní životní potřebu tělesné hygieny. Jednak vyhláška č. 505/2006 Sb. výslovně počítá, že k péči o zdraví patří i preventivní léčebně rehabilitační a ošetrovateľské postupy, jednak interní metodický materiál žalovaného (instrukce náměstkyně pro řízení sekce sociálně pojistných systémů č. 15/2016) výslovně počítá s tím, že do péče o zdraví patří i ošetrování patologických kožních procesů. Pokud by tedy žalobkyně prokázala, že jí byl léčebný (preventivní) režim v tomto ohledu stanoven lékařem, jeví se nezvládání základní životní potřeby péče o zdraví jako možné.
19. Napadené rozhodnutí žalovaného a posudek posudkové komise ze dne 17. 7. 2019 dále poskytují i dostatečnou oporu pro závěr, že žalobkyně zvládá základní životní potřebu *stravování*. Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna 1. vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, 2. nalít nápoj, 3. rozdělit stravu na menší kousky a naservírovat ji, 4. najíst se a napít, 5. dodržovat stanovený dietní režim, 6. konzumovat stravu v obvyklém denním režimu, 7. přemístit nápoj a stravu na místo konzumace.
20. K tomu ze záznamu ze sociálního šetření provedeného 22. 2. 2019 plyne, že žalobkyně je schopna si v sedě připravit lehčí stravu. Obědy jí nosí kamarádka nebo sestra přibližně třikrát týdně, má více porcí na více dní. Pitný režim dodržuje, nápoj si dokáže připravit. Je schopna si otevřít potraviny a nápoje. Přemístí talíř s jídlem či hrneček s pitím max. od kuchyňské linky na stůl – uvedla, že je má téměř vedle sebe. Nají se sama s pomocí příboru či lžice. Naporcuje si jídlo na talíři.
21. Kromě toho, že žalobkyně v řízení před žalovaným tyto informace nijak konkrétně nezpochybnila, ze správního spisu plyne, že *v zásadě* odpovídají i záznamu z předchozího sociálního šetření provedeného 23. 2. 2017. Podle něj žalobkyně zvládne přípravu jednodušších rychlých jídel – minutek. Bezpečné přenášení potravin a nápojů nezvládne. Pokud něco uvaří, sní jídlo na lince. Jinak vše přenáší druhá osoba. Porcování jídla na talíři zvládne, ale jen proto, že jí jen měkkou stravu – jí spíše lžící.

22. Podle obsahu správního spisu tak u žalobkyně existují problémy pouze z hlediska dvou aktivit ze sedmi: (3.) rozdělit stravu na menší kousky a naservírovat ji a (7.) přemístit nápoj a stravu na místo konzumace. Podle záznamu se sociálního šetření z 22. 2. 2019 však tyto problémy nebrání v zvládnutí těchto aktivit. Za toho stavu se posudková komise nemusela těmito aktivitami zvláště a podrobně zabývat při svém závěru, že žalobkyně základní životní potřebu stravování zvládá. To platí tím spíše, že v odvolání z 9. 5. 2019 nezvládání této základní životní potřeby nenamítala: prakticky celé je věnováno srovnání s posudkovými závěry z dřívějších let s tím, že zdravotní stav žalobkyně se od té doby nezlepšil, spíše zhoršil (dřívější posudek z 11. 10. 2017 ovšem dospěl k jasnému a výslovnému závěru, že žalobkyně stravování zvládá a k přemístění stravy může užít facilitujících pomůcek).
23. Z uvedeného tedy plyne, že správní orgány zjistily, že žalobkyně je schopna vhodně zvolenou stravu servírovat i sníst, včetně jeho rozdělení na menší kousky lžící, a podle okolností je schopna ji sníst u kuchyňské linky nebo i přemístit. Pro tato zjištění nejsou významné námitky žalobkyně, že není obecně možné lžící porcovat maso v jakékoliv stupni jeho přípravy. Je tomu proto, že příprava masa ke konzumaci nespadá od základní životní potřeby stravování, ale péče o domácnost (aktivita 5. uvařit si jednoduché teplé jídlo a nápoj), u níž není pochyb o jejím nezvládnutí. Pro základní životní potřebu stravování je podstatná pouze konzumace již připraveného pokrmu.
24. Celkově se tak jako neproblematičtější jeví závěry o tom, zda žalobkyně může či nemůže jídlo přemístit z kuchyňské linky na stůl a zda je může sníst přímo na lince. S ohledem na jasný obsah záznamu ze sociálního šetření provedeného 22. 2. 2019 a absenci odpovídajících námitek žalobkyně v řízení před správními orgány lze však uvést, že správní orgány zjistily skutkový stav nezbytném rozsahu i kvalitě, tj. dostatečně pro posouzení rozhodných okolností bez důvodných pochybností (§ 3, § 50 odst. 3 věta první a § 52 správního řádu). Pokud žalobkyně se skutkovými závěry o možnosti a schopnosti přemístit pokrm z linky na stůl či možnosti sníst pokrm u linky nesouhlasí, může své podrobné námitky uplatnit v nové žádosti. Námitky pak musí správní orgány vypořádat adekvátně jejich podrobnosti, tj. včetně toho, že si učiní bližší představu o dispozicích i bytu žalobkyně (tj. přirozeném sociálním prostředí ve smyslu § 1 odst. 2 vyhlášky 505/2006 Sb.).
25. Závěrem lze jen uvést, že i kdyby žalobkyně prokázala neschopnost zvládat jednu z několika aktivit významných pro posouzení zvládnutí základní životní potřeby, nebyl by to bez dalšího důvod pro závěr o nezvládnutí celé základní životní potřeby. Jak již soud uvedl výše, § 2a vyhlášky č. 505/2006 Sb. totiž poměrně jasně stanoví, že pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu *zvládat alespoň jednu z aktivit* (tj. nezvládá žádnou), která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, *a to bez ohledu na příčinu* dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.
26. Výklad tohoto ustanovení v tom smyslu, že pro závěr o neschopnosti zvládat základní životní potřebu stačí nezvládnutí *byť jen jedné aktivity* by totiž byl v rozporu se smyslem užitých slov. Použitý výraz „alespoň“ i celá vedlejší věta „...a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu“ by v takovém případě byly nadbytečné. Pakliže by totiž posuzovaný *zvládal všechny posudkové aktivity* (tj. nebyla by byť jediná nezvládnutá), zvládá odpovídající základní životní potřebu a není vůbec třeba brát *ohled na příčinu* dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Pakliže by nezvládal byť jen jednu

aktivitu a již proto by základní životní potřeba byla ex lege považována za nezvládnutou, ani tehdy by nebylo vůbec třeba brát *ohled na příčinu* dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, protože by to nemohlo nic změnit na závěru o nezvládnutí odpovídající základní životní potřeby.

27. Jakkoliv nadbytečnost není na závadu (*superfluum non nocet*), přednostně je třeba vycházet z toho, že normotvůrcem užitá slova mají v právním předpisu svůj užitečný význam. Z toho důvodu je třeba § 2a vyhlášky č. 505/2006 Sb. rozumět tak, že pokud posuzovaný zvládá všechny aktivity, zvládá i odpovídající základní životní potřebu. Pokud nezvládá jednu nebo více aktivit, je třeba brát ohled na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. I přes nezvládnutí jedné či více aktivit lze podle okolností dospět k závěru, že posuzovaný odpovídající základní životní potřebu zvládá, pokud zvládá alespoň jednu aktivitu. Teprve pokud nezvládá žádnou z aktivit vymezených k základní životní potřebě (tj. není schopen zvládat alespoň jednu), je třeba bez dalšího dospět k závěru o nezvládnutí odpovídající základní životní potřeby. Okolnosti nejsou podstatné, protože zvládnutí je přímo § 2a vyhlášky vyloučeno.
28. Tak je třeba rozumět i cit. rozsudku NSS č. j. 3 Ads 50/2013-32, který připouští celkové zvládnutí základní životní potřeby i přes nezvládnutí některých posudkově významných aktivit. V opačném případě (tj. výše odmítnutém výkladu, že stačí nezvládnutí byť jen jedné z aktivit) by totiž jeho závěry byly v přímém rozporu se samotným textem § 2a vyhlášky č. 505/2006 Sb., který by závěr o zvládnutí základní životní potřeby nepřipouštěl.
29. Správní orgány tedy řádným postupem dopěly k závěru o tom, že žalobkyně nezvládá šest základních životních potřeb. Tomu podle § 8 odst. 2 písm. b) a § 11 odst. 2 písm. b) zákona o sociálních službách odpovídá středně těžká závislost a příspěvek ve výši 4 400 Kč.
30. Z uvedených důvodů nedošlo k vadám v řízení před žalovaným a jeho rozhodnutí je v souladu se zákonem. Soud proto žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému náhrada nákladů nenáleží. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 30. září 2020

Mgr. Jan Šmakal, v.r.
samosoudce